



Revolta

Jordi París

Sant Pol de Mar

Del 10 de Maig al 5 de Juliol de 2015

*Acompanyen i formen part d'aquesta exposició dues apreciacions a l'entorn de l'obra de Jordi París: un vídeo de la coreografia **Duel** i la **carpeta revolt**.*

*La coreografia **Duel**, servint-se de l'obra **El front destrossat de la nit**, contraposa un intèrpret real i el seu alter ego, visionat en una pantalla de vídeo, a través del ferro, la dansa i a cavall de la sonata per cello de György Ligeti. Intèrpret: Maria Torrents. Coreografia: Maria Torrents, Jordi Fàbregas. Realització de l'audiovisual: Rafael Cubarsi. Guió i direcció: Jordi Fàbregas*

*Pel que fa a la **carpeta revolt**: consta dels esborranys musicals pel Cop de so a trenta-quatre ferralles de Violeta Cubarsi, textos de Jordi Fàbregas i una serigrafia de l'obra **Vestigi de Manel Miarnau**, endemés d'un DVD que recull diversos vídeos, realitzats per Rafael Cubarsi i Jordi Lara, relatius a l'obra de Jordi París.*

El dia de la inauguració de l'exposició hi haurà un passi en viu de la coreografia **Duel**.

Acostem les obres de Jordi París Molló a la platja; amb totes les mans que toquen aquest poble afaïçonem una platja vers una costa amarada de tot aquest rovell que ve de terra endins, socarrat pel sol eixut de la plana i clavat al ganivet lleuger i pregon del zèfir. Entintem tot seguit una lona d'aigua amb un corró de cel i tracem camins, dreces i corriols sobre l'òxid amatent; avencs de llum fan l'ullet dins del metall.

El fum és a port i bru; caravana de navilis llesca pa. Si lleven àncores, dibuixen *ferràries* damunt paper. En plana, tossal o montnegre, veig arreu escrits i dits aquests tres mots: *terrària ferrària forària; jordi paris molló*. Al capvespre, des de l'espigó estant, Sant Pol s'enfosqueix; nul enclavament, ara i adés llisca lent i silent el comboi sobre el metall: *terrària ferrària forària, paris jordi molló; terrària ferrària forària, paris jordi molló...*

Àncores o flors –àncores o flors?–, aquestes *ferralles* o *ferràries*, salmastrades, tiben la sorra o performen d'òxid camps i conreus –l'aire mateix, els seus valors propis. Feréstegues, defensen amb urpes si cal merlets de baluard, mosseguen o, dòcils d'improvís, es baden a pleret d'òxid-carmesí en esvoranc de mar. Jubilades i rovellades es desvetllen, s'enrosquen en caramells de metall, es desafien i es posen en qüestió. D'un bot, l'obra tota, es desafia a la fi, ella mateixa; en *Duel* iconoclasta, pròpiament. En carrer fora vila entomem ara aquest *revolt* i tornem a Can Coromines: les planes són dretes a les lleixes però algú n'ha arrencat, pagès saberut, totes les tapes. Cap numeració és correlativa. Cada plana, en el desori, en el desordre i la confusió –no hi ha manera d'entendre's–, cadascuna tira pel seu costat i totes criden, esvaloten i fan gatzara; és això novel·la o teatre o assaig o poesia? Fora rases, enllà dels gèneres, vet ací que suren únicament les paraules en un magma viu de lava! Quan passem la volta i arribem a plaça, està ja signada amb una arada i dos topònims cada plana: Jordi París i Molló.

Jordi Fàbregas

Museu
de Pintura
Sant Pol
de Mar
Amics de les Arts



*Ajuntament de
Sant Pol de Mar*